

FR. ROJEC:

Spoštuj starost!

Mladinska enodejanjka.

O S E B E:

Ded; Janez, njegov sin; Meta, njegova sneha. Janko, Peter, Minka, Tonček, njihovi otroci. Mica, dedova sestra. Stražnik občinski, dva delavca kot nosača.

Kmetiška soba pozimi. V ozadju vrata in zraven njih eno okno ali dve, kjer se vidi vun na s snegom pokrito pokrajino. Na desni bolj spredaj vrata v čimnato in starinska stenska ura, v kotu zadaj miza s klopmi. Na levi v sprednjem kotu velika zelena peč z zapečkom in s klopjo na obeh straneh, a v zadnjem kotu postelja.

(Dalje)

ČETRTI PRIZOR.

Prejšnji, nosača, Mica.

N o s a č a

(prineseta na nosilnici teto Mico z obvezano glavo skozi vrata v ozadju in jo položita na posteljo).

P r v i n o s a č .

Ker taki so otroci vaši,
da niti starost jih ne straši
pred hudobijo, tu imate
pobito pohabljenko s Trate!
Soriodnica je menda vaša,
zato k vam bila pot je naša.

M e t a (osupla).

Kaj, kdo? To meni je uganka!
Čemú mi bolna bo neznanka?

D r u g i n o s a č .

To po martočbi brez plačila
v človekoljubju sva storila.
Zdaj greva, dalje pa z njo vi
imejte stroške in skrbi!

N o s a č a

(odideta z nosilnico skozi zadnja vrata).

PETI PRIZOR.

Prejšnji brez nosačev.

M i c a .

Moj Bog, kaj z mano se godi?
Zavezane so mi oči,

po glavi mi brenči, šumi,
kot bila polna bi čebel!
Miraz mi vse ude je objel,
telo je brez krvi, moči,
počitka, spanca si želi...

O t r o c i

(stopijo k postelji in osuplo strme v bolnico):

M i n k a.

Marija, to je naša teta
in sestra starega očeta!

P e t e r.

Res, to je tetin glas!

T o m č e k.

To mislim tudi jaz!

D e d.

(ki je začuden dvignil glavo preko peči in osupe! gledal na posteljo).

Kaj pravite, da ženska ta,
ki tam leži krvava vsa,
res moja sestra je? Moj Bog,
mar ni ji že dovolj nadlog?

P e t e r.

Obvezana ji je vsa glava,
obveza ji je vsa krvava.

M i n k a.

Kdor njene je mesreče kriv,
pač vreden ni, da je še živ!

M e t a.

Brez dvoma kmalu bodo zasledili
hudobneža, ki stanko je pobil;
siroto bomo njemu naložili,
on naj zdravil ji daje in živil!

D e d

(zleze z zapečka, opiraje se na svojo palico, in gre k postelji).

Kaj, sestra, tudi tebe takia
usoda kakor mene čaka,
da s hudobijjo zdaj ti svet
trud plačeval bo mladih let?!
Ne! Zdaj si prišla sem umret!
Objela te je nezavest,
smrt že ti kriči mrzlo pest...
Prebila si gorje sveta,
oj, blagor tebi vrh neba!

(Konec.)

